

Ο μολυβένιος στρατιώτης (Χανς Κρίστιαν Άντερσεν)

Το παραμύθι «Ο Μολυβένιος Στρατιώτης» (Den standhaftige tinsoldat) του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν είναι ένα κλασικό έργο που έχει μεταφραστεί σε δεκάδες γλώσσες, ένα εξαιρετικό έργο που διδάσκει σε μικρούς και μεγάλους την διαφορετικότητα, την αποδοχή, τη δύναμη της αγάπης και της θυσίας.

Διαβάζουν :

Κοκκινάκης Κωνσταντίνος

Νιόμας Γαβριήλ

Παπάνη Ελπίδα

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΙΟΜΑΣ

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν 25 στρατιωτάκια, όλα φτιαγμένα στο ίδιο καλούπι από μια παλιά μολυβένια κουτάλα. Ο τεχνίτης τα είχε ζωγραφίσει πολύ όμορφα! Είχε κάνει κόκκινες τις στολές τους και μαύρα τα παντελόνια τους και πράσινα τα καπελάκια τους με ένα κόκκινο φτερό.

Το ένα όμως στρατιωτάκι από λάθος είχε μόνο ένα πόδι. Παρόλα αυτά το κουτσό στρατιωτάκι στεκόταν όρθιο όπως τα άλλα που είχαν δυο πόδια. Ο τεχνίτης ενθουσιασμένος από τους μικρούς στρατιώτες που έφτιαξε τους αράδιασε στη βιτρίνα του μαγαζιού με τέτοιο τρόπο που έδιναν την εικόνα ενός μικρού στρατού.

Κάποια μέρα ένα ανδρόγυνο αφού θαύμασε αρκετή ώρα την βιτρίνα με τα στρατιωτάκια μπήκε στο μαγαζί και τα αγόρασε όλα, για να τα κάνει δώρο στη γιορτή του μικρού τους γιου. Ο μικρός μόλις άνοιξε το κουτί και αντίκρισε το μικρό στρατό έβγαλε μια φωνή από την χαρά του.

"Αχού τι ωραία στρατιωτάκια, σας ευχαριστώ για το δώρο, θα τα βάλω αμέσως κάτω να παίξω. "

Αμέσως λοιπόν τα έστησε επάνω στο τραπέζι μαζί με τα άλλα δώρα. Πλάι στο ανάπηρο στρατιωτάκι στεκόταν στο ένα της πόδι σε μια χορευτική φιγούρα μια κούκλα μπαλαρίνα που φορούσε ένα κοντό φορεματάκι.

Το στρατιωτάκι μόλις αντίκρισε την κούκλα δίπλα του αισθάνθηκε ένα σκίρτημα στην καρδιά του. Αυτή η γυναίκα είναι για μένα είπε. Κρύφτηκε πίσω από έναν χάρτινο πύργο και περίμενε να νυχτώσει για να πάει κρυφά από τα άλλα στρατιωτάκια να της μιλήσει.

Το βράδυ λοιπόν μόλις τα παιδιά πήγαν για ύπνο και στο σπίτι έπεσε σκοτάδι και σιωπή, το στρατιωτάκι άρχισε να ψάχνει να βρει την πανέμορφη μπαλαρίνα μα πουθενά. Κουρασμένος μετά από αρκετή ώρα ξάπλωσε πάνω στο τραπέζι και αποκοιμήθηκε.

ΕΛΠΙΔΑ ΠΑΠΑΝΗ

Την άλλη μέρα το πρωί μόλις ξύπνησε το αγόρι πήγε κατευθείαν στο τραπέζι με τα παιχνίδια πήρε τον κουτσό στρατιώτη και τον έβαλε στο έξω περβάζι του παραθύρου για να φυλαει το σπίτι. Σε λίγο έπιασε δυνατή βροχή και δυο παιδιά που περνούσαν απέξω στάθηκαν κάτω από την μαρκίζα του παραθύρου για να μη βραχούν.

Κάποια στιγμή είδαν το κουτσό στρατιωτάκι και το πήραν. Αφού έφτιαξαν ένα χάρτινο καραβάκι έβαλαν επάνω το μικρό στρατιωτάκι και το έβαλαν με προσοχή πάνω στην επιφάνεια του νερού που κυλούσε στο ρυάκι του δρόμου. Ο μικρός στρατιώτης ταξίδεψε έτσι πάνω στο φύλλο για πολύ ώρα ώσπου κάποια στιγμή έφτασε σε έναν αγωγό που τον παρέσυρε σε έναν σκοτεινό υπόνομο.

- Αχ! τι πυκνό σκοτάδι είναι αυτό εδώ μέσα;

- Αχ! τι καλά που ήταν να είχα την αγαπημένη μου χορεύτρια εδώ δίπλα μου.

Ξαφνικά την ησυχία του υπονόμου αναστάτωσαν στριγκλιές από τα ποντίκια που κατοικούσαν εκεί και ένας χοντρός ποντικός παρουσιάστηκε μπροστά του και του είπε:

- Για πες μου φιλαράκο πως βρέθηκες εσύ εδώ μέσα;

- Δεν ξέρεις πως εδώ είναι περιοχή ελεγχόμενη από εμάς τα ποντίκια;

- Έκανες παρά πολύ άσχημα που τρύπωσες στο σπίτι μας.

Το στρατιωτάκι χωρίς να δώσει καμία απάντηση συνέχισε το ήρεμο ταξίδι του στο φυλλαράκι που το παρέσυραν μακριά τα νερά του υπονόμου. Τα ποντίκια θυμωμένα από την περιφρόνηση του στρατιώτη όρχησαν αμέσως να φωνάζουν:

- Πιάστε τον, πιάστε τον μην το αφήσετε να απομακρυνθεί...

- Αυτός είναι κατάσκοπος... κατάσκοπος!

Τα νερά του υπονόμου σύντομα έφτασαν στη θάλασσα, μεγάλα κύματα αναποδογύρισαν το μεγάλο πλατύφυλλο και ο μικρός μολυβένιος στρατιώτης άρχισε να βυθίζεται στα βαθιά νερά...

Όταν ένα μεγάλο ψάρι τον πλησίασε γρήγορα άνοιξε το στόμα του και τον κατάπιε ολόκληρο.

- Πωπωω τι πυκνό σκοτάδι είναι εδώ μέσα....

Το μικρό στρατιωτάκι δεν έχασε το θάρρος του έμεινε ακίνητο με το όπλο στον ώμο του. Κάποια στιγμή το ψάρι άρχισε να σπαρταρά και να στριφογυρίζει σαν τρελό.

Μετά από λίγο έμεινε ακίνητο και μετά από αρκετό χρονικό διάστημα κάποιος άνοιξε το στόμα του ψαριού και μια φωνή ακούστηκε:

- Αχ! απίστευτο το στρατιωτάκι μας που το παρέσυρε το ρυάκι πριν από μερικές μέρες βρίσκετε μέσα στο στόμα του ψαριού.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ

Τότε το στρατιωτάκι κατάλαβε τι είχε συμβεί... Κάποιος ψαράς έπιασε το ψάρι το πήγε στην αγορά και το αγόρασε η μαγείρισσα που δούλευε στο σπίτι που ζούσε ο μικρός και οι γονείς του που έκαναν δώρο για την γιορτή του τα μολυβένια στρατιωτάκια. Η μαγείρισσα πήρε προσεκτικά το στρατιωτάκι από το στομάχι του ψαριού και το πήγε στο τραπέζι που ήταν και τα άλλα στρατιωτάκια το μικρό αγόρι ξετρελαμένο από την χαρά του έπλυne προσεκτικά το στρατιωτάκι τόκοι φάνηκαν πάλι λαμπερά τα ωραία χρώματα της στολής του.

Ο μικρός όμως στρατιώτης ήταν ζαλισμένος από την ξαφνική επιστροφή του στο σπίτι και αισθανόταν ευτυχισμένος που βρισκόταν πάλι στην αγαπημένη του χορεύτρια. Τότε εκείνη γύρισε και κοίταξε επιτέλους το ανάπηρο στρατιωτάκι. Η καρδιά της σκίρτησε από λαχταρά να τον αγγίξει.

Το στρατιωτάκι ένωσε μια ευτυχία να πλημμυρίζει την καρδιά του.

Αλλά καθώς τα πράγματα πήγαιναν καλά για το ζευγάρι, μια μέρα που το αγόρι είχε τους φίλους του στο σπίτι ένα από τα παιδιά άρπαξε το μολυβένιο στρατιωτάκι και τον έριξε στο αναμμένο τζάκι. Το έκανε χωρίς λόγο.

Αμέσως ο μολυβένιος στρατιώτης τυλίχτηκε στις φλόγες.

- Αχ! Αχ! καίγομαι.... Καίγομαι...

Σιγά σιγά το στρατιωτάκι άρχισε να λιώνει με την σκέψη του όμως πάντα στην πολυαγαπημένη του χορεύτρια.

Εκείνη την στιγμή η πόρτα άνοιξε από έναν δυνατό άνεμο και ο αέρας που μπήκε στο δωμάτιο παρέσυρε την μικρή χορεύτρια και την έριξε και αυτή στο τζάκι δίπλα στον αγαπημένο της στρατιώτη.

Άρχισε και αυτή λοιπόν να καίγεται πλάι του. Την επόμενη μέρα, όταν η μαμά πήγε να μαζέψει τις στάχτες από το τζάκι δεν βρήκε τίποτε άλλο, παρά μόνο μια μικρή μολυβένια καρδιά.

Έτσι τελείωσε η θλιβερή αυτή ιστορία του μικρού μολυβένιου στρατιώτη και της πανέμορφης χορεύτριας που χάθηκαν μαζί!